

«En comunió amb el papa Francesc...»

La recent solemnitat dels apòstols Sant Pere i Sant Pau, que vàrem celebrar ahir, ens ha permès reviure altra vegada tot el que signifiquen l'Església i la ciutat de Roma per a la nostra memòria històrica, que és la fe de l'Església. I, en primer lloc, el que significa la presència de la persona que porta el ministeri de Pere, com a bisbe de l'Església de Roma: el Papa. El Dia del Papa, que s'escau aquest diumenge, és una bona oportunitat per recordar que celebrem l'eucaristia en comunió amb el Papa i que preguem per l'Església i per la seva comunió amb el bisbe de Roma. La imatge de la unitat visible de l'Església és

precisament el Sant Pare, ara el papa Francesc que tant d'interès ha suscitat en els primers mesos del seu ministeri.

GLOSSA

Juliol, colònies i campaments

Juliol, temps de colònies i campaments que clouen les activitats del curs al centre d'esplai o a l'agrupament. Un monitor em comentava que, a la reunió informativa, un pare —antic monitor— s'interessà pel projecte educatiu i pel treball dels monitors amb relació a la seva identitat. Tema important, aquest, perquè educa qui és testimoni d'aquells valors que donen identitat al projecte educatiu. Educar no és acceptar-ho tot, sinó proposar-se un projecte i comprometre-s'hi. El temps lliure és educatiu quan un hom el viu en un marc coherent i no quan es van fent coses que poden ser molt entretingudes, però que en el fons ningú no sap d'on vénen ni on van. Els moviments educatius cristians han d'explicitar pràcticament, en les activitats que desenvolupen, els valors i actituds de base que han estructurat una manera de viure la vida des de l'evangeli. Al capdavall, és a partir de les tasques concretes que un hom arriba a percebre la unitat bàsica que tenen la fidelitat a Déu i a les persones.

El pare que suscità el tema ha viscut al bell mig d'infants i adolescents, i sap que els discursos sovintejats sobren. El que fa falta no són educadors que diguin paraules molt boniques, sinó persones que les visquin. Que les visquin coherentment entre els infants i adolescents, amb el grup de monitors quan

no hi són els infants, en el cercle personal d'amics, a la família, al lloc d'estudi, en el seu temps de lleure i en els llocs de diversió...

Cal educar des de la vida pràctica en les activitats de vacances, espai privilegiat per fer créixer en la virtut i crear actituds a partir de l'experiència concreta de la vida; actituds bàsiques que donen gruix i densitat personal i que permeten prendre opcions amb lucidesa i llibertat. Cal que l'educació en el lleure sigui un fogar on contínuament es facin néixer i créixer aquestes actituds: la solidaritat compassiva davant el dolor i la necessitat de l'altre, l'esperit comunitari que ens arrela i ens fa poble de Déu —i el diàleg de la pregària que enforteix la relació amb Ell—, la responsabilitat del compromís, el sentit del sacrifici i el goig de fruit del propi esforç, el gust de la gratuïtat que acompanya el servei, un sentit concret de l'esperança... Valors que, viscuts per al bé, esdevenen virtut i constitueixen l'ossada d'una personalitat, la vertebració de la qual es juga en el que sovint s'oblida: en la importància educativa dels detalls i en el pes decisiu del propi testimoni, del mestratge que hom exerceix amb la manera com es fa present i acompanya la vida dels infants i adolescents. «Viu seguint els meus camins i sigues irrepreensible» (Gn 17,1).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Estiu de l'Any de la Fe: Veniu i reposeu!

Ara que vénen aquests mesos de ritme diferent en la vida personal i de família, en el treball —els qui en tenen—, potser d'algun viatge, i de trobades en els pobles d'origen; quan tot ens convida a la revisió del que estem vivint i fent, per programar amb major realisme el nou curs, jo us convido a aprofitar el temps d'estiu de l'Any de la Fe per al repòs. Vivim en un món que no para ni reposa mai, i això se'ns empelta. Us recomano que anem a Jesús, humils i sols, i que reposem en Ell ben amicalment. Recordem les paraules evangèliques: «Els apòstols es reuniren amb Jesús i li van explicar tot el que havien fet i ensenyat. Ell els diu: Veniu ara vosaltres sols en un lloc despoblat i reposeu una mica» (Mc 6,30-31). Amb tants reclams, no ens queda molt de temps per a cuidar-nos de nosaltres mateixos, de tenir cura de la nostra fe. I la fe s'ha de cuidar, amb l'oració, el silenci i la lectura assídua de la Paraula de Déu. En l'Any de la Fe el consell de Jesús encara esdevé més urgent: «**Veniu i reposeu!**»

Convé d'organitzar-nos l'estiu, ja que les vacances no són un temps per no fer res, o no planificar res... sinó un temps per descansar i per poder dur a terme altres activitats que no es poden fer a la vida ordinària i que ens fan créixer com a persones i com a cristians. Les bones vacances són les que aporten vivències diferents a la disbaixa que «la mundanitat» proposa. Saber trobar temps per a nosaltres mateixos i per al pròxim: temps de pensar, de pregar, de llegir un bon llibre, de fer esport, de prestar algun servei o ajudar algú, d'atenció i diàleg amb la família, de contemplar la natura, i sobretot d'admirar les coses bones que té la nostra pròpia família i els amics, sense deturar-nos en les deficiències que ja tenim prou conegudes... Temps per a agrair la fe i temps per a la gratuïtat, per a ser més que no pas per a fer. **L'estiu ha de ser temps d'agraïment!**

A nem a Jesús. Caldrà buscar moments de pregària, reflexió i revisió de la tasca realitzada, més com a acció de gràcies per la «visita» de Déu, per les vides dels qui tractem i per les nostres, que no pas per trobar falles i quedar insatisfets. De falles sempre n'hi haurà, caldrà reconèixer-les amb humilitat i esmenar-se'n, però l'estiu ha de ser temps d'acció de gràcies, de repàs dins el cor de persones, esdeveniments, trobades que ens han omplert, que ens han fet adonar que el Senyor era molt a prop nostre. «Fill, tu sempre estàs amb mi i tot el que és meu és teu» (Lc 15,31), ens diu també el Pare misericordiós...

Reposem en el Senyor. Deixem en ell tot neguit, tot retret, tot cansament, per reposar almenys alguns dies «com un nen petit a la falda de la mare, tot esperant els vostres dons», com prega el salmista (Sl 131,2). El repòs autèntic només el trobem quan ens sabem abandonar, plens de confiança, en Jesucrist: «Jo us faré reposar, preneu el meu jou, feu-vos deixebles meus...» diu Jesús (Mt 11,28). Ell ens guarirà les ferides, ens augmentarà la fe i repararà el nostre fervor. Abandonem-nos a les seves mans i posem en Ell tota la nostra esperança!

Deixem-nos guiar per l'Esperit Sant, que ens atraurà cap a Crist, cap a l'amor sempre més gran. Bon repòs, i bon estiu!

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

ANNA EVA JARABO

Formació interreligiosa

L'Anna Eva Jarabo és mare de família i professora de religió des de fa 19 anys a l'Institut Ernest Lluch de Barcelona; i en fa quatre que també imparteix classes a l'àrea d'humanitats de la Facultat de Ciències de l'Educació Blanquerna. La docència la compagina amb l'estudi del grau en ciències religioses i amb el màster en diàleg interreligiós, ecumènic i cultural que ofereix l'ISCREB.

Per què recomanes la formació religiosa?

És un plaer que recomano a tots els cristians. N'he gaudit molt aprofundint en l'estudi de la Bíblia i la resta de disciplines teològiques i filosòfiques. És una bona eina per aprendre a argumentar i raonar la pròpia fe.

I el màster en diàleg interreligiós?

M'ha donat la possibilitat de conèixer més a fons altres creences religioses, algunes de molt properes i altres de ben allunyades de la nostra cosmovisió europea. Em va sorprendre molt l'estudi de les creences de les mil i una religions africanes i afroamericanes, i també m'han fascinat les religions orientals.

Com a cristiana, per què t'enriqueix la formació interreligiosa?

Descobrint la saviesa de les tradicions religioses he descobert com Déu s'ha anat revelant al llarg de la història de la humanitat. Apropant-me a altres tradicions religioses he enriquit la meua fe. Aquesta vivència la intento transmetre als meus alumnes cada dia. Per a molts d'ells, el fenomen religiós és tota una descoberta, la dimensió espiritual la tenen adormida. El que més els agrada és entendre que la Bíblia no es pot llegir de manera literal.

JESÚS DE NATZARET

El Parenostre (VI)

Perdona'ns les nostres ofenses

«perdona'ns les nostres ofenses, així com nosaltres perdonem els qui ens ofenen». La cinquena petició del Parenostre suposa un món d'ofenses, d'ofenses contra els homes i d'ofenses contra Déu. En aquesta petició el Senyor ens diu: l'ofensa només es pot superar amb el perdó, no amb la venjança. Déu és un Déu que perdona, perquè estima les seves creatures; però el perdó de Déu només pot arribar a aquells que també perdonen.

El cardenal Newman va dir un dia que Déu, que amb una paraula va poder crear tot el món del no-res, per a vèncer el pecat i el sofriment de l'home va haver d'arriscar-se ell mateix, esdevenir ell mateix sofrent en el seu Fill, que es va carregar d'aquest pes i el va vèncer per mitjà del seu lliurament.

La petició del perdó en el Parenostre és més que una simple proclama moral. També ho és, és clar, i, en aquest sentit, ens és una exigència diària. Però, en el fons del tot —com també ho són les altres peticions—, és una pregària cristològica. Ens recorda a aquell que va pagar el perdó amb la baixada a les penalitats de l'existència humana i amb la mort en creu. Ens invita així a l'agraïment i a treballar i sofrir amb ell contra el mal per mitjà de l'amor. Les nostres forces no basten, però ell acull la nostra pregària en el seu amor i ens consola saber que per ell i en ell vindrà la força de la salvació.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Lo que un alcohólico debe a Cristo

Se encuentran dos amigos. Uno le dice al otro: «Me han dicho que te has convertido a Cristo». «Sí», responde. «Entonces sabrás sus milagros, sus sermones». «Pues algunos sí. No todos». «Pienso que sabes poco para ser un convertido a Cristo». «Sí, yo mismo estoy avergonzado de no conocer más a Jesús. Pero lo que yo sí sé, lo empecé a vivir hace tres años.»

«Yo era un alcohólico. Estaba cargado de deudas y de problemas. A punto de destruir mi familia. Mi esposa y mis tres hijos tenían mi regreso a casa todas las noches. Había gritos, malos modos, broncas. Era un sufrir constante. Dejé la bebida. Ahora no tengo deudas. La felicidad reina de nuevo en mi hogar. Mi esposa y mis hijos esperan mi llegada cada atardecer. Hay respeto, amor, alegría, fiesta. Todo ello se lo debo a Cristo. Cristo es quien me cambió y me dio nueva vida. Cristo es el que me ayuda y nos sigue ayudando.»

—«Me llamáis *vida* y no me seguís». (Frase para la reflexión escrita en el muro de la catedral alemana de Lübeck)

—En el Evangelio, Jesús nos dice: «Yo vine para que tengán *vida* y en abundancia» (*Jn* 10,10).

—Cristo no es un mero ejercicio de *investigación*, ni de *opinión*.

—Cristo es mucho más: ¡Cristo es *vida* y *da vida*!

—Con Cristo se vive mejor la *vida*, aquí y ahora, y un día en la *vida* eterna prometida por Él.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

L'evangelització segons Lluc

El llarg dels segles, els cristians han llegit constantment els Fets dels Apòstols per renovar, en la seva font, el dinamisme missioner i la voluntat de fer Església enmig del nostre món. Els Fets són el testimoni de la presència de l'Esperit Sant en la missió de l'Església. Des del començament, l'Església coneix la temptació de centrar-se en ella mateixa, de tancar-se en el *seu cenacle* només amb el grupet de deixebles. Però l'Esperit Sant, que és el veritable protagonista dels Fets, catapultava els deixebles cap a fora del cenacle, cap al món (c. 2), i l'Evangelí passa del judaisme fins al paganisme. El cristià va aprofundint el seu coneixement de Jesús, tot donant-ne testimoni en el món. Així, l'Església esdevé catòlica, és a dir, universal.

Hi ha dos eixos fonamentals de la vida de l'Església naixent: missió i comunitat, mostres d'una única actitud de fons: obertura:

1. Missió com obertura gradual als de fora: als jueus, als samaritans, als pagans (cf. *Ac* 1,8.21s).

2. Vida comunitària com obertura als de dins (*Ac* 2, 42-47; 4,32-35; 5,12-16): ensenyament dels apòstols, *koinonia*, fracció del pa, pregària. Fruit de l'obertura: irradiació exterior (simpatia entre el poble, signes i prodigis, creixement numèric). En les primeres comunitats es donava una unió essencial entre les dues obertures (missió i comunitat), tot un exemple-testimoni per a les nostres comunitats.

P. Ignasi Ricart, claretian

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

1. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [*Gn* 18,16-33 / *Sl* 102 / *Mt* 8,18-22]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisés i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC).

2. ■ Dimarts [*Gn* 19,15-29 / *Sl* 25 / *Mt* 8,23-27]. Sants Procés i Martinià, mrs.; sants Bernadí Reolino, Joan-Francesc Regis i Francesc Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.

3. ■ Dimecres [*Ef* 2,19-22 / *Sl* 116 / *Jn* 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Didim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicília, 682-683).

4. ■ Dijous [*Gn* 22,1-19 / *Sl* 114 / *Mt* 9,1-8]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, néta de Jaume I; sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.

5. ■ Divendres [*Gn* 23,1-4.19;24,1-8.62-67 / *Sl* 105 / *Mt* 9,9-13]. Sant Antoni-Maria Zaccaria (1502-1529), prev., fund. Barnabites a Milà (B).

6. ■ Dissabte [*Gn* 27,1-5.15-29 / *Sl* 134 / *Mt* 9, 14-17]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. ■ † Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) (□ Urgell) [*Is* 66,10-14c / *Sl* 65 / *Ga* 6,14-18 / *Lc* 10,1-12.17-20]. Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu; sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.

DIUMENGE XIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre dels Reis (1Re 19,16b.19-21)

En aquell temps, el Senyor digué a Elies: «Ungeix Eliseu, fill de Safat, d'Abel-Mehulà, perquè sigui el teu successor com a profeta». Elies se'n anà, i trobà Eliseu, fill de Safat, que llaurava amb dotze parelles de bous. Ell mateix guiava la dotzena parella. Elies va fer com si passés de llarg, i li tirà a sobre el seu mantell de profeta. Eliseu deixà els bous, corregué darrera Elies i li digué: «Vaig a besar el pare i la mare i vindré amb tu». Elies li digué: «Vés, torna a casa teva. Què t'he fet jo per impedir-t'ho?» Ell se'n tornà, prengué la parella de bous, els matà, va coure la carn amb la fusta dels arresus, convidà la gent i se'ls van menjar. Després se'n anà amb Elies i era el seu ajudant.

▶ Salm responsorial (15)

R. *Senyor, heretat meua i calze meu.*

Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi. / Jo dic: «Senyor, ningú com vós no em fa feliç». / Senyor, heretat meua i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. R.

Beneït sigui el Senyor que em dóna seny. / Fins a les nits m'amo-nesta el meu cor. / Sempre tinc present el Senyor, / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se'n alegra i en faig festa tot jo, / fins al meu cos reposa confiat: / no abandonareu la meua vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al vostre costat, delícies per sempre. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 5,1.13-18)

Germans, Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures. Mantingueu-vos així. No us sotmeteu altra vegada al jou de l'esclavatge. Vosaltres, germans, heu estat cridats a ser lliures. Mireu només de no convertir la llibertat en un pretext per a fer el vostre propi gust. Si us estimeu, poseu-vos al servei els uns dels altres. Perquè la Llei es troba tota en un sol precepte: «Estima els altres com a tu mateix». Però si us mossegueu i us devoreu mútuament, penseu que acabareu destruint-vos. Ara, doncs, us dic: Deixeu-vos guiar per l'Esperit, i no satisfeu els capricis de la carn. Perquè la carn es deleix contra l'Esperit i l'Esperit contra la carn. Esperit i carn lluiten l'un contra l'altre, per no deixar-vos fer allò que voldríeu. Si us deixeu conduir per l'Esperit, no esteu subjectes a la Llei.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Lluc (Lc 9,51-62)

Quan s'acostaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, ell resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem. Envià alguns que s'avancesin, i ells, tot fent camí, entraren en un poblet de samaritans per buscar-hi allotjament. Però la gent no el volgué rebre, perquè s'encaminava a Jerusalem. En veure això, els seus deixebles Jaume i Joan li digueren: «Senyor, voleu que manem que baixi foc del cel i els consumeixi?» Però Jesús es girà i els renyà. I se'n anaren en un altre poblet.

Mentre feien camí algú li digué: «Us seguiré pertot arreu on anireu». Jesús li respongué: «Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.»

A un altre, Jesús li digué: «Vine amb mi». Ell li contestà: «Senyor, permeteu-me primer d'anar-me'n a casa, fins que hauré enterrat el meu pare». Jesús li diu: «Deixa que els morts enterrin els seus morts, i tu vés a anunciar el Regne de Déu.»

Un altre digué a Jesús: «Vinc amb vós, Senyor, però permeteu-me primer que digui adéu als de casa meua». Jesús li respongué: «Ningú que mira enrera quan ja té la mà a l'arada no és apte per al Regne de Déu.»

▶ Lectura del primer llibre de los Reyes (1Re 19,16b.19-21)

En aquellos días, el Señor dijo a Elías: «Unge como profeta sucesor a Eliseo, hijo de Safat, natural de Abel-Mejolá». Elías marchó y encontró a Eliseo, hijo de Safat, arando, con doce yuntas en fila y él llevaba la última. Elías pasó a su lado y le echó encima el manto. Entonces Eliseo, dejando los bueyes, corrió tras Elías y le pidió: «Déjame decir adiós a mis padres; luego vuelvo y te sigo». Elías le dijo: «Ve y vuelve; ¿quién te lo impide?»

Eliseo dio la vuelta, cogió la yunta de bueyes y los mató, hizo fuego con los aperos, asó la carne y ofreció de comer a su gente. Luego se levantó, marchó tras Elías y se puso a su servicio.

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Tú, Señor, eres el lote de mi heredad.*

Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti; / yo digo al Señor: «Tú eres mi bien». / El Señor es el lote de mi heredad y mi copa; / mi suerte está en tu mano. R.

Bendeciré al Señor, que me aconseja, / hasta de noche me instruye internamente. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa serena. / Porque no me entregarás a la muerte, / ni dejarás a tu fiel conocer la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

El Salvador. Pintura d'El Greco, sagristia de la catedral de Toledo

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Ga 5,1.13-18)

Hermanos: Para vivir en libertad, Cristo nos ha liberado. Por tanto, manteneos firmes, y no os sometáis de nuevo al yugo de la esclavitud. Hermanos, vuestra vocación es la libertad: no una libertad para que se aproveche la carne; al contrario, sed esclavos unos de otros por amor. Porque toda la Ley se concentra en esta frase: «Amarás al prójimo como a ti mismo». Pero, atención: que si os mordéis y devoráis unos a otros, terminaréis por destruirlos mutuamente.

Yo os lo digo: andad según el Espíritu y no realicéis los deseos de la carne; pues la carne desea contra el espíritu y el espíritu contra la carne. Hay entre ellos un antagonismo tal que no hacéis lo que quisierais. En cambio, si os guía el Espíritu, no estáis bajo el dominio de la Ley.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 9,51-62)

Cuando se iba cumpliendo el tiempo de ser llevado al cielo, Jesús tomó la decisión de ir a Jerusalén. Y envió mensajeros por delante.

De camino, entraron en una aldea de Samaria para prepararle alojamiento. Pero no lo recibieron, porque se dirigía a Jerusalén. Al ver esto, Santiago y Juan, discípulos suyos, le preguntaron: «Señor, ¿quieres que mandemos bajar fuego del cielo que acabe con ellos?» Él se volvió y les regañó. Y se marcharon a otra aldea.

Mientras iban de camino, le dijo uno: «Te seguiré adonde vayas.» Jesús le respondió: «Las zorras tienen madriguera, y los pájaros nido, pero el Hijo del hombre no tiene donde reclinar la cabeza.»

A otro le dijo: «Sígueme». Él respondió: «Déjame primero ir a enterrar a mi padre». Le contestó: «Deja que los muertos entierren a sus muertos; tú vete a anunciar el reino de Dios.»

Otro le dijo: «Te seguiré, Señor. Pero déjame primero despedirme de mi familia». Jesús le contestó: «El que echa mano al arado y sigue mirando atrás no vale para el reino de Dios.»

COMENTARI

Camí de Jerusalem

Des que Jesús resol decididament encaminar-se a Jerusalem (Lc 9,51), fins que hi arriba (Lc 19, 29), l'evangelista Lluc ens presenta un munt d'episodis bíblics que s'esdevenen en el camí. Aquests episodis els anirem llegint fins a finals d'octubre.

En la lectura evangèlica d'avui hi ha dos episodis diferents. En el primer, Jesús i els deixebles troben mala acollida per part dels samaritans; en el segon, l'evangelista ens presenta tres personatges amb actituds diferents pel que fa al seguiment de Jesús.

Tot comença amb una introducció de l'evangelista que ens ajuda a situar-nos en clau pasqual, quan s'a-

costaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel. Ens presenta, d'aquesta manera, la meta del camí que tot just Jesús es disposa a iniciar; és un camí que el durà fins a la presència del Pare. Serà a Jerusalem, i no a Galilea, on Jesús completarà l'ofrena de la seva vida.

Els dos episodis reportats a continuació fan referència a l'actitud envers Jesús. El primer és de rebuig. Com s'encaminen a Jerusalem, els samaritans no volen acollir Jesús i els seus deixebles. La reacció de Joan se situa al mateix nivell que la dels samaritans, és a dir, de confrontació. Jesús, en canvi, el renya i opta per anar en un altre poblet on el vulguin acollir.

El segon episodi ens mostra l'exemple del deixeble inconscient que no calibra bé les conseqüències

del seguiment, la del que sobreposa les obligacions familiars al seguiment de Jesús, i la del que no acaba d'optar del tot.

Jesús, en els tres casos, es mostra radical. Seguir-lo a ell significa renunciar a la vida estable, significa donar-li prioritat sobre les convencions socials i familiars, i significa mirar sempre endavant, sense enyorances estèrils.

Jesús mateix ha viscut aquesta radicalitat que ell demana a qui el vulgui seguir. Malgrat això, nosaltres pactem tantes vegades amb el món per tal de garantir-nos les seguretats i el benestar. Què ens respondria Jesús a nosaltres si ens trobés pel carrer, sortint de missa?

Confirmacions a Encamp

El dia 22 de maig al vespre, l'Arquebisbe d'Urgell va administrar el Sagrament de la Confirmació a 20 joves de la Parròquia de Sta. Eulàlia de Mèrida d'Encamp (Principat d'Andorra). Estava acompanyat pel Rector i Vicari episcopal Mn. Antoni Elvira, per l'anterior Rector Mn. Xavier Esplandiú, el Vicari P. José Miguel Larión SDB, i el Secretari general Mn. David Codina. A la seva arribada fou rebut per l'Hble. Sr. Cònsol Menor i l'Hble. Sra. Consellera Major del Comú d'Encamp.

Confirmacions a Ordino

El dia 24 de maig l'Arquebisbe i Copríncep va administrar el sagrament de la Confirmació a 5 joves i 1 adult de la Parròquia de Sant Corneli i Sant Cebrià d'Ordino, al Principat d'Andorra. A l'arribada fou rebut pels dos Cònsols Major i Menor Hbles. Sr. Ventura Espot i Consol Naudi, i pel Rector Mn. Joan Fenosa. A l'homilia exhortà els joves a valorar la seva fe cristiana que van rebre pel baptisme i a donar-ne testimoni amb valentia enmig del món. Tot comentant el text del profeta Isaïes en què Jesús diu que ell és l'Ungit de Déu sobre el qual reposa la plenitud de l'Esperit Sant de Déu, animà als joves a viure d'acord amb aquest mateix Esperit Sant que en aquell dia rebien.

Segueix el **Full Dominical** d'allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

Retorn de la Mare de Déu de les Avellanes

El Monestir de la Mare de Déu de les Avellanes va rebre el 26 de maig a centenars de fidels que s'aplegaren per tal de venerar la preciosa imatge gòtica de la Mare de Déu amb l'Infant Jesús, del segle XIV, que des del dia 18 de maig es trobava al Monestir. L'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives s'hi féu present abans de la missa per pregar i venerar la bella imatge de la Mare de Déu i dirigí unes paraules als fidels tot agraint l'esforç que les autoritats han fet perquè aquesta imatge estigués a Lleida, pogués ser venerada en el seu lloc de culte original durant uns dies, i per l'admirable treball de restauració que s'ha dut a terme. També agrai l'interès de la Comunitat de Germans Maristes i del germà Ramon Benseny que han treballat intensament perquè la Mare de Déu pogués retornar al seu emplaçament original.

L'Eucaristia solemne fou presidida pel M.I. Vicari General d'Urgell, Mn. Ignasi Navarri, i concelebrada per Mn. Ermengol Donisa i per Mn. Jesús Tarragona del Museu de Lleida, i comptà amb la presència de diverses autoritats com el Delegat de la Generalitat a Lleida, Ramon Farré; el de Cultura, Josep Borrell; l'Alcalde de Balaguer, Josep Maria Roigé; les alcaldesses d'Os de Balaguer i les Avellanes, Estefania Rufach i Maria Carme Garrofé i el Director del Museu de Lleida, Mn. Jesús Tarragona amb la directora, Montserrat Macià. Participaren un grup que hi arribà a peu, així com l'Orfeó de Balaguer.

Pelegrinatge a Lourdes

El pelegrinatge de la diòcesi a Lourdes es va iniciar el dilluns 27 de maig, encapçalat per l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives. Acompanyen al grup Mn. Ignasi Navarri, Consiliari de l'Hospitalitat de Lourdes a més dels rectors de diverses parròquies.

Dilluns, en arribar, es va dur a terme la celebració penitencial. Dimarts, sota la pluja, els pelegrins van assistir a la missa i van recórrer el Via Crucis. Els pelegrins d'Urgell van participar el vespre de dimarts 30 de maig en el tradicional pelegrinatge de les torxes cap el Santuari de Lourdes. La comitiva anava encapçalada per Mons. Joan-Enric Vives i Mn. Ignasi Navarri, Consiliari de l'Hospitalitat de Lourdes. Durant la tarda van participar en la processó eucarística, sota la pluja, també presidida per l'Arquebisbe d'Urgell.

Les jornades de comunió i pregària van seguir al llarg de dimecres, amb la Missa a la Cova de Lourdes, en un ambient fred provocat per la pluja i el mal temps. Malgrat tot, els pelegrins van assistir-hi i malalts i infermers van viure intensament aquest moment tan especial.

Confirmacions a Montgai

El diumenge 26 de maig, festa de la Santíssima Trinitat, l'Arquebisbe d'Urgell va confirmar a la parròquia de la Mare de Déu Assumpta de Montgai 17 joves del poble i 2 provinents de la veïna parròquia de Butsènit d'Urgell. A la seva arribada fou rebut per l'Il·lm. Sr. Alcalde de Montgai, Sr. Jaume Gilabert i per l'Il·lma. Sra. Alcaldessa de la pedania de Butsènit d'Urgell, Sra. Isabel Planas, conjuntament amb el Rector de la Parròquia, Mn. Ramon Solé. Junts realitzaren una visita a les obres recents del temple parroquial que han permès que aquest recuperi el seu esplendor original.

Confirmacions de les parròquies del Pla de Sant Tirs, Adrall i La Seu d'Urgell

Diumenge de Pentecosta a la tarda l'Arquebisbe d'Urgell administrà el Sagrament de la Confirmació a 14 joves provinents de les Parròquies d'El Pla de Sant Tirs, Adrall i La Seu d'Urgell. Estava acompanyat pels Rectors Mn. Xavier Parés, Mn. Agustí Brescó i Mn. Fermí Casal, així com pel Secretari general Mn. David Codina. L'Arquebisbe destacà la joia serena per la solemnitat tan gran de la Pentecosta, la Pasqua grana dels fruits de l'Esperit Sant, i va insistir que hem de pregar amb insistència i fe a l'Esperit perquè il·lumini, sostingui, guareixi i defensi els cristians arreu del món, Ell que és l'ànima de l'Església, i ens encamini a la unitat, a la veritat i a la caritat plenes.

Aplec de Canòlich presidit per Mons. Joan-Enric Vives

Les tradicionals festes de la Mare de Déu de Canòlich a Sant Julià de Lòria van culminar el dissabte 25 de maig amb la celebració solemne de l'Eucaristia al Santuari de la Mare de Déu. Enguany fou presidida per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra Mons. Joan-Enric Vives. Concelebraren amb ell el Vicari de Pastoral del Bisbat d'Urgell i Rector d'Encamp, Mn. Antoni Elvira; l'Arxiprest de les Valls d'Andorra, Mn. Ramon Sàrries; el Rector de la Parròquia de Sant Julià de Lòria, Mn. Josep Chisvert; i quasi tots els altres sacerdots que col·laboren pastoralment al Principat d'Andorra.

Hi assistiren un bon grup d'autoritats del Principat, encapçalades pels Hbles. Srs. Cònsols Major i Menor de Sant Julià de Lòria, Montserrat Gil i Manel Torrentallé, acompanyats de tota la corporació comunal, així com també els quatre Consellers generals de la parròquia laurediana i el M.I. Ministre d'Exteriors del Govern d'Andorra, Sr. Gilbert Saboya.

Milers de fidels no deixaren passar l'oportunitat d'honorar la Patrona de Sant Julià de Lòria, pelegrinant a peu fins al Santuari de Canòlich i omplint el Santuari i els seus entorns immediats.